

РЕЙ БРЕДЪРИ МАМА ПЪРКИНС ЩЕ ОСТАНЕ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

Джо Тилър влезе в апартамента и сваляше шапката си, когато видя някаква пухкава жена на средна възраст, която лющеше грах.

— Влизай — каза тя, като забеляза стреснатата му физиономия.

— Ани приготвя вечерята в кухнята. Настанявай се.

— Но коя... — Погледна я неразбиращо.

— Аз съм Мама Пъркинс.

Засмя се, като се люлееше напред-назад. Не седеше в люлеещ се стол, но някак успя да докара движенията му. Тилър се почувства леко замаян.

— Наричай ме просто мама — небрежно рече жената.

— Името ми е познато, но...

— Няма значение, синко. Ще ме опознаеш. Ще ви погостувам около година. — Отново се разсмя доволно и продължи да лющи грах.

Тилър се втурна към кухнята при жена си.

— Коя е онази гадна старица, по дяволите? — извика той.

— От радиото. — Жена му се усмихна. — Знаеш коя е. Мама Пъркинс.

— Тогава какво търси тук? — изрева той.

— Тихо. Дойде да помогне.

— За какво да помага? — Погледна кръвнишки към съседната стая.

— За разни неща — неопределено отвърна жена му.

— Къде ще я настаним, по дяволите? Трябва да спи някъде все пак, нали така?

— О, да — сладко отвърна Ана. — Но радиото е тук. Вечер тя просто... ами... ще се „връща“.

— Защо е дошла? Ти ли си й писала? Никога не си ми казвала, че я познаваш — възбудено възкликна съпругът ѝ.

— О, от години я слушам — отвърна Ана.

— Това е различно.

— Не. Винаги съм имала чувството, че познавам мама по-добре и от... теб — каза жена му.

Зяпна я втрещено. Десет години, помисли си. Десет години сама в тази пъстра кутия с уютно бръмчащото радио, горящи сребристи лампи, шепнещи гласове. Десет години монашеска конспирация между радио и жени, докато той се мъчи да запази експлодиращия си бизнес. Реши да бъде много приветлив и здравомислещ.

— Искам да разбера — каза той и хвана ръката ѝ, — дали си писала на „мама“, или си ѝ се обадила да дойде? Как точно се озова тук?

— Тя е тук от десет години.

— Как ли пък не!

— Е, днес е специален ден — призна тя. — Днес за първи път „остава“.

Тилър отведе жена си в дневната при старицата.

— Махай се — заповяда ѝ той.

Мама заряза чистенето на някакви розови моркови и му се усмихна.

— Господи, не мога. Зависи от Ани. Трябва да се разбереш с нея. Той рязко се извъртя.

— Е?

Изражението на жена му беше студено и отчуждено.

— Хайде да вечеряме заедно. — Обърна се и напусна стаята.

Джо остана вътре, чувствайки се победен.

— Това се казва момиче с характер — отбеляза мама.

Стана в полунощ и провери дневната.

Помещението беше празно.

Радиото продължаваше да работи. Допря ухо до него. Сякаш някъде отдалеч се чуваше слаб глас, подобен на песента на комар.

— Господи, Господи, о, Боже мой!

Стаята беше студена. Потръпна. Радиото беше топло.

— Господи, Боже мой, Господи...

Изключи го.

Жена му го чу как си ляга.

— Отишла си е.

— Разбира се — отвърна тя. — До утре в десет.

Не повдигна въпрос.

— Лека нощ, мила.

На закуска дневната беше пълна единствено със светлина. Разсмя се с глас, като я видя празна. Почувства облекчение, сякаш бе изпил глътка превъзходно вино. Подсвиркваше си на път към офиса.

В десет беше време за кафе. Докато вървеше по булеварда и си тананикаше, чу звуците на радио пред магазин за електрически части.

— Избърши се — каза някакъв глас. — Господи, само не влизай в къщата с тези кални обувки.

Спря. Завъртя се бавно, подобно на восъчна фигура около студената си ос.

Позна гласа.

— Мама Пъркинс — прошепна.

Заслуша се.

— Това е *нейният* глас. На жената, която беше снощи в дома ни. Сигурен съм.

А празната дневна в полунощ?

А бръмчащото топло радио в стаята? А тънкият далечен глас, който все повтаряше и повтаряше „Господи, Господи, Господи...“?

Изтича в близката бакалия и пусна монета в телефонния апарат.

Три позвънявания. Кратка тишина.

Щрак.

— Здравсти, Ани! — жизнерадостно рече той.

— Не, мама е — отвърна някакъв глас.

— О — промълви той.

Окачи слушалката.

Следобеда не си позволи да мисли за това. Беше нещо невъзможно, нещо, изпълнено с неуловим, подмолен ужас. На път към дома купи букет свежи рози за Ана. Държеше ги в дясната си ръка, когато отвори вратата на апартамента. Вече почти беше забравил за Мама.

Изпусна букета на пода и не се наведе да го вдигне. Втренчи се в Мама, тя седеше в стола, който не беше люлеещ се, и се люлееше.

— Добър вечер, момко! — поздрави го весело със сладък глас. — Колко си галантен само, даже рози си взел!

Без да каже нито дума, той вдигна телефона.

— Здравсти, Ед. Кажи, зает ли си тази вечер?

Отговорът бе отрицателен.

— Е, тогава какво ще кажеш да наминеш насам? Имам нужда от помощта ти, Ед.

Отговорът бе положителен.

В осем вечерта привършваха вечерята и Мама разчистваше масата.

— А утре — говореше тя — за десерт ще имаме плодов пай...

На вратата се позвъни. Джо Тилър награби Ед и го замъкна вътре.

— По-леко, Джо — каза гостът, като разтриваше ръката си.

— Ед — каза Джо, докато го настаняваше и му поднасяше чашка шери. — Познаваш жена ми, а това е Мама Пъркинс.

Ед се разсмя.

— Как си? От години те слушам по радиото!

— Не е смешно, Ед — рече Джо. — Престани.

— Не искам да ви засегна, госпожо Пъркинс — каза Ед. — Просто името ви толкова прилича на онази измислена героиня...

— Ед — прекъсна го Джо. — Това е мама Пъркинс.

— Точно така — чаровно се обади Мама, която лющеше грах.

— Майтапиш се — каза Ед и се огледа.

— Не — рече Мама.

— Смята да остане и не мога да я разкарам. Ед, ти си психолог, какво да правя? Искам да поговориш с Ани. Всичко това е в главата ѝ.

Ед прочисти гърлото си.

— Нещата отидоха твърде далеч. — Отиде до Мама и я докосна по ръката. — Истинска е, а не някаква халюцинация. — Докосна Ани. — Ани е истинска. — Докосна Джо. — Ти си истински. Всички сме истински. Как върви работата, Джо?

— Не променяй темата, сериозно говоря. Тя се настани тук, а аз искам да се махне...

— Е, мисля, че това трябва да реши полицията или градската управа, а не психолог...

— Ед, чуй ме, чуй ме, Ед, знам, че звучи смахнато, но тя наистина е самата Мама Пъркинс.

— Джо, я ми дъхни.

— И аз искам да остане тук с мен — каза Ани. — По цял ден съм сама. Стоя вкъщи, върша домакинската работа и ми трябва компания. Не искам да се маха. Тя си е моя!

Ед се тупна по коляното и изпъшка.

— Втаса я, Джо. Май ти трябва не психолог, а адвокат по бракоразводни дела.

Джо изруга.

— Не мога да излизам и да я оставям в лапите на тази дърта вещица, не разбираш ли? Страшно много я обичам. Кой знае какво може да ѝ се случи, ако я оставя сама тук цяла година без никаква връзка с външния свят!

— По-тихо, Джо, стига си крещял. Тъй, тъй. — Психологът насочи вниманието си към старицата. — Какво ще кажете вие? Наистина ли сте Мама Пъркинс?

— Наистина. От радиото.

Психологът оклюма. Имаше нещо особено в откровения и директен начин, по който тя отговори. Заоглежда се към вратата. Ръцете потрепваха на коленете му.

— И дойдох тук, защото тя има нужда от мен — рече мама. — Защото познавам много добре това дете, а и то ме познава повече, отколкото собствения си съпруг.

— Аха — каза психологът. — Момент. Джо, ела с мен.

Излязоха в коридора и зашепнаха:

— Джо, не ми се иска да ти го казвам, но и двете... не са наред. Коя е тя? Да не е тъща ти?

— Казах ти, тя е Ма...

— По дяволите, стига, Джо, аз съм ти приятел. Не сме в една стая с тях. Не е нужно да правиш театър пред мен. — Беше раздразнен.

Джо изсумтя.

— Добре, да бъде по твоему. Но все пак вярваш, че съм попаднал в същинска каша, нали?

— Вярвам. Каква е работата, да не би да стоят прекалено много вкъщи с включено радио? Това може да обясни защо и на двете едновременно им хрумва едно и също нещо.

Джо се канеше да обясни всичко, но се отказа. Ед можеше да помисли, че и той е полудял.

— Ще ми помогнеш ли? Какво можем да направим?

— Остави това на мен. Ще им демонстрирам малко логика. Ела.

Върнаха се и отново си наляха шери. Ед се настани удобно на мястото си и погледна към двете дами.

— Ани, тази госпожа не е Мама Пъркинс.

— Тя е, и още как — навъсено рече Ани.

— Не е. Ако беше, аз нямаше да мога да я виждам, а само ти. Разбираш ли?

— Не.

— Ако тя беше Мама Пъркинс, бих могъл да я накарам да изчезне просто като те убедя колко нелогично е да я мислиш за истинска. Бих ти казал, че тя е просто радиогерой, измислен от някой...

— Млади човече — прекъсна го Мама. — Животът си е живот. Една форма с нищо не е по-лоша от друга. Може и да съм се родила в нечия глава, но придобивам плът и ставам по-истинска с всяка година. Ти, ти и ти, всеки път, когато ме чувате, ме правите по-истинска. Ако утре умра, всички ще плачат, нали така?

— Ами...

— Нали така? — рязко попита тя.

— Да, но само за представата, не за нещо истинско.

— Ще плачат за онова, което смятат за истинско. А мисленето е съществуване, млади глупако — отсече Мама.

— Няма смисъл. — Ед отново се обърна към съпругата. — Виж, Ани, това е твоята свекърва, името ѝ изобщо не е Мама Пъркинс. Тя е твоята свекърва — повтори той, като наблюдаваше на всяка сричка.

— Би било хубаво — съгласи се Ани. — Харесва ми.

— Не бих имала нищо против — рече мама. — И по-лоши неща съм преживявала.

— Значи се разбрахме? — попита Ед, изненадан от неочаквания си успех. — Тя твоята свекърва ли е, Ани?

— Да.

— А вие не сте Мама Пъркинс, нали, госпожо?

— Това да не е някакъв заговор или игра? — попита Ани, като гледаше Мама.

Тя се усмихна.

— Ако искаш да го наречеш по този начин, да.

— Чакайте малко — възрази Джо.

— Млъквай, Джо, ще оплескаш всичко. — Ед се обърна към дамите. — А сега да повторим. Тя е твоята свекърва. Името ѝ е мама Тилър.

— Мама Тилър — казаха двете жени.

— Трябваш ми малко — каза Джо и измъкна Ед от стаята. Притисна го до стената и го заплаши с юмрук. — Идиот! Не искам да остава тук, искам да се отърва от нея. А ти така ми помогна, че нещата тръгнаха още по-зле. Накара Ани да вярва в дъртата вещица!

— Още по-зле, как ли пък не. Излекувах я, малоумнико, излекувах и двете. И това ми било благодарност! — Ед се помъчи да се освободи. — Утре ще ти пратя сметката! — И тръгна към изхода.

Джо се поколеба за момент и отново се върна в стаята. Ох, Господи, помисли си той. Бог да ми е на помощ.

— Здравей — посрещна го Мама, която тъкмо приготвяше туршия с кисели краставички.

В полунощ и на закуска дневната отново беше празна. В очите на Джо заиграха лукави пламъчета. Погледна към радиото и го погали с трепереща ръка.

— Стой настрана от него! — извика жена му.

— Охо — рече той. — Значи нощем се крие в това нещо, така ли? Вътре в него! То е нейният ковчег, а? Спи в него като проклета дърта вампирка, докато благодетелката ѝ не я пусне на сутринта!

— Разкарай си ръцете оттам! — истерично викна тя.

— Е, това ще оправи кашата. — Вдигна радиото. — Как може да се убие вещица от нейния тип? Със сребърен куршум в сърцето? С разпятие? Със самакитка? Или правиш кръстен знак върху парче сапун? Това ли е?

— Дай ми го! — Жена му се завтече и се вкопчи в него. Дватама се залюляха в титанична битка за електрическия ковчег помежду им.

— Ето ти го! — изкрещя той.

Хвърли радиото на пода. Започна да го тъпче и да скача отгоре му. Зарита го, докато стана на парчета. Разкъса го като звяр. Взе лампите и ги разтроши на сребърни късчета. После напъха пръснатите вътрешности в кофата за боклук, а жена му през цялото време танцуваше около него, като хлипаше и пищеше.

— Мъртва е — каза той. — Мъртва, дявол да я вземе! Оправих я, и още как.

Жена му си изплака сълзите. Опита се да я успокои, но тя се бе потопила толкова дълбоко в истерията си, че не можеше дори да я

докосне. Смъртта я бе ужасила неимоверно.

Цялата сутрин не каза нито дума. Той закуси в студената тишина на дома си, уверен, че до довечера нещата ще се оправят.

Закъсна за работа. Мина между тракащите бюра на стенографките, продължи по дългия коридор и отвори вратата на приемната си.

Секретарката му стоеше пребледняла до бюрото, закрила устата си с длан.

— О, господин Тилър, толкова се радвам, че дойдохте. Там вътре. — Посочи към кабинета му. — Ама че ужасна стара чанта! Току-що дойде и... и... — Забърза към вратата и я отвори. — По-добре да я видите!

Премаля му. Затътри се през прага и затвори след себе си. Обърна се към старицата в кабинета:

— Как се озова тук? — попита я остро.

— Добро утро и на теб! — разсмя се Мама Пъркинс, като белеше картофи, седнала на въртящия се стол. Спретнатите ѝ черни обувчици проблясваха на слънчевите лъчи. — Влизай. Реших, че бизнесът ти се нуждае от реорганизиране. Така че започнах. Сега сме партньори. Имам много опит в тази област. Спасявала съм сума ти фалиращи предприятия, разпадащи се връзки, животи. Точно аз ти трябва.

— Изчезвай — с равен тон нареди той, без да мърда устни.

— Стига, млади човече, я горе главата! За нула време ще оправим фирмата. Само позволи на старата жена да пофилософства и да ти каже как...

— Чу какво казах — скръцна със зъби той. — Не е ли достатъчно, че създаваш неприятности в дома ми.

— Кой, аз ли? — Тя поклати глава. — Никога не съм стъпвала в къщата ти, за бога.

— Лъжкия! — извика той. — Опита се да съсипеш дома ни!

— Идвала съм само в офиса. Вече ще стане половин година — каза тя.

— Никога досега не съм те виждал.

— О, навъртах се тук-там, наблюдавах. Видях, че работите не вървят, и си помислих, че малко добри съвети няма да ти навредят.

И тогава той осъзна какво е положението. Имаше две мами. Едната тук, другата у дома. Две ли? Не, цял милион. По една за всеки

дом. И никоя от тях не знае за живота на другите. Всички са различни, всички са създадени от умовете на онези, които я слушат, независимо че живеят на различни места.

— Ясно — рече той. — Значи ти поемаш нещата, така ли, дърта кучко?

— Ама че език — засмя се тя, докато правеше пай върху зеления му бележник и месеше жълтото тесто с пълните си пръсти.

— Кой е той? — изръмжа той.

— Моля?

— Кой е той, кой е предателят в офиса?! — изрева той. — Онзи, който те слуша тайно в работно време?

— Не питай, няма да ти кажа — отвърна тя, докато изсипваше върху пая канела от мастилницата му.

— Само гледай! — Рязко отвори вратата, изтича покрай секретарката и се върна в голямата зала. — Внимание! — Размаха ръце. Тракането престана. Десетте стенографки и служителки вдигнаха погледи от лъскавите черни машини. — Чуйте ме. Има ли радио в офиса?

Мълчание.

— Чухте какво ви попитах — яростно рече той и ги обходи с изгарящ поглед. — Има ли радио?

Треперливо мълчание.

— Ще дам бонус на онази, която ми каже къде е радиото, и гарантирам, че няма да я уволня — обяви той.

Една от дребните руси секретарки вдигна ръка.

— В дамската тоалетна — изскимтя тя. — Пускаме си го тихичко, докато спираме за цигара.

— Бог да те благослови!

Излезе в коридора и почука на вратата на тоалетната.

— Има ли някого?

Мълчание. Отвори вратата. Влезе.

Радиото беше на перваза на прозореца. Сграбчи го и отскубна жицата. Имаше чувството, че стиска вътрешностите на някакво ужасно животно. Отвори прозореца и го изхвърли. Отнякъде се чу писък. Радиото се пръсна като бомба и парчетата се разлетяха по покрива долу.

Затръшна прозореца и се върна в кабинета си.

Беше празен.

Взе мастилницата и я затръска, докато от нея не излезе...

Мастило.

На път към дома си мислеше за това, което бе наредил на служителите си. Отсега нататък никакви радиоприемници. Ако някой домъкне нещо такова, на секундата ще бъде изхвърлен. Изхвърлен, разбрахте ли ме?

Изкачи стъпалата и спря на площадката.

В апартамента му имаше парти. Чу смеха на жена си, поднасяха се питиета, звучеше музика, говореха гласове.

— Мамо, ти си върхът!

— Пепър, къде си?

— Тук, татко!

— Пухчо, хайде да играем на шише!

— Хенри, Хенри Олдрич, остави подноса, преди да си го счупил!

— Джон, о, Джон. Джон!

— Хелън, изглеждаш прекрасно...

— И казах на доктор Трент...

— Искам да те запозная с доктор Крисчън и...

— Сам, Сам Спейд, това е Филип Марлоу...

— Здравсти, Марлоу.

— Здравсти, Спейд!

Взрив на смях. Викове. Звън на стъкло.

Гласове.

Джо се облегна на стената. Гореща пот се стичаше по лицето му. Хвана се за гърлото и му се прииска да закрепчи. Гласовете. Познати. Познати. Всичките му бяха познати. Къде ги беше чувал? Приятели на Ани? Но тя нямаше приятели. Никакви. Не можеше да си спомни гласа на нито един неин приятел. А имената, тези странно познати имена...?

Преглътна на сухо. Постава ръка върху дръжката.

Щрак.

Гласовете изчезнаха. Музиката замлъкна. Звънът на стъкло спря. Смяхът като че ли беше отнесен от порив на вятър.

Прекрачи прага и сякаш влезе миг след като ураганът се е изнесъл през прозореца. Усети чувство за загуба, вакуум, празнота,

безгранична тишина. Сякаш стените ги измъчваше болка.

Ани седеше и го гледаше.

— Къде отидоха? — попита той.

— Кои? — Опита се да се престори на изненадана.

— Приятелите ти.

— Какви приятели? — повдигна вежди тя.

— Знаеш за какво говоря.

— Не — твърдо рече тя.

— Какво си направила? Ново радио ли си купила?

— И какво, ако съм си купила?

Направи крачка напред и ръцете му затърсиха въздуха.

— Къде е?

— Няма да ти кажа.

— Ще го намеря.

— И ще си купя друго.

— Ани, Ани — възкликна той и застана пред нея. — Колко време смяташ да продължаваш с тази лудница? Не виждаш ли какво става?

Тя се извърна към стената.

— Знам само, че ти си лош съпруг, пренебрегваш ме, не ми обръщаш внимание. Излизаш и когато те няма, приятелите ми са с мен, правим си веселби. Гледам ги как живеят и умират, разхождат се около мен, пием питиета и въртим любов. Да, колкото и да не ти се вярва, скъпи ми Джоузеф! И пием мартинита, дайкирита и манхатъни, добри ми Джоузеф! И си седим, и си приказваме, и плетем или готвим, или дори си правим екскурзии до Бермудите и където ни скимне — Рио, Мартиника, Париж! А тази вечер празненството беше страотно, докато не се появи ти да витаеш!

— Да витаеш! — изкрещя той с див поглед.

— Да — прошепна тя. — Ти самият като че ли изобщо не си истински. Сякаш си някакъв призрак от друг свят, дошъл да развали забавлението ни. Ох, Джоузеф, не можеш ли да се махнеш!

— Ти си луда — бавно рече той. — Бог да ти е на помощ, Ани, но ти наистина си луда.

— Луда или не, вече взех решение — след дълго мълчание каза тя. — Напускам те още сега. Отивам у дома при майка си!

Той се разсмя уморено.

— Ти нямаш майка. Тя е мъртва.

— Както и да е, отивам у дома при майка — упорито повтори тя.
— Къде е онова радио?
— Не — рече тя. — Няма да мога да се прибера у дома, ако го вземеш. Няма да ти го дам.
— По дяволите!
Някой почука на вратата.
Отиде да отвори. Беше хазяинът.
— Трябва да спрете да крещите — каза той. — Съседите се оплакват.
— Съжалявам — отвърна Джо, излезе навън и притвори вратата след себе си. — Ще се опитаме да сме тихи...
В същия момент чу тичащи стъпки. Преди да успее да се обърне, вратата се затръшна и ключалката щракна. Ани извика тържествуващо. Джо заблъска по вратата.
— Ани, отвори, глупачке!
— По-полека, господин Тилър — предупреди го хазяинът.
— Онзи малък идиот е вътре, трябва да влезе...
Отново чу гласовете, високите и шумни гласове, воя на вятъра, гръмката музика и звъна на стъкло. Някой каза:
— Пусни го да влезе, нека прави каквото поиска. Ще се погрижим за него. Така че никога вече да не ни наранява.
Джо зарита вратата.
— Престанете — каза хазяинът. — Ще извикам полиция.
— Ами извикайте!
Хазяинът хукна да търси телефон.
Джо разби вратата.
Ани седеше в дъното на стаята. Помещението беше тъмно, единствената светлина идваше от малкото радио за десет долара. Вътре имаше много хора, а може би сенки. В центъра на стаята, в люлеещия се стол, седеше старицата.
— Я, виж кой е дошъл — очаровано рече тя.
Пристъпи до нея и я сграбчи за гърлото.
Мама Пъркинс се опита да се освободи, замахна и зарита, но не успя.
Удуши я.
Щом я довърши, пусна я да се свлече на пода. Ножът и грахчетата се разпиляха навсякъде. Беше студена. Сърцето ѝ бе спряло.

Мъртва беше.

— Точно това искахме да направиш — безизразно каза Ани от тъмното.

— Светни — изпъшка той. Прекоси стаята, като се олюляваше. Какво беше това? Заговор? Нима щяха да влязат и в други стаи по целия свят? Мама Пъркинс мъртва ли беше, или бе умряла само тук? Жива ли беше някъде другаде?

Полицайте се появиха на прага, следвани от хазяина. Бяха с извадени пистолети.

— Хайде, приятел, горе ръцете!

Наведоха се над безжизненото тяло на пода.

Ани се усмихваше.

— Видях всичко — каза тя. — Той я уби.

— Мъртва е, и още как — каза единият полицай.

— Тя не е истинска, не е истинска — изхлипа Джо. — Не е истинска, повярвайте ми.

— На мен ми се вижда истинска — каза ченгето. — И съвсем мъртва.

Ани се усмихна.

— Не е истинска, чуйте ме, това е Мама Пъркинс.

— Да бе, а аз съм лелята на Чарли. Хайде, приятел!

Почувства как се обръща и тогава с ужас осъзна какво предстои. Ще го отведат, а Ани ще се върне у дома при радиото си, ще остане сама в стаята си през следващите трийсет години. И всички малки самотни хора и другите, двойките и компаниите по цялата страна ще слушат и слушат през следващите трийсет години. Светлините ще се превърнат в мъгли, мъглите в сенки, сенките в гласове, гласовете във форми, формите в реалност, докато накрая навсякъде из страната ще има стаи с хора в тях, някои истински, други не, трети изцяло в плен на нереалното, докато не настъпи същински кошмар, докато между едните и другите вече не може да се направи разлика. Десет милиона стаи с десет милиона старици на име Мама в тях, които белят картофи, смеят се, философстват. Десет милиона стаи, в които някакво момче на име Олдрич играе на топчета на пода. Десет милиона стаи, в които лаят пистолети и ръмжат линейки. Господи, Господи, какъв огромен, всепоглъщащ заговор. Светът е изгубен. По негова вина. Бил е изгубен, преди още да е започнал да действа. Колко други съпрузи тази вечер са

се оказали в същото положение, водят същата битка, обречени в крайна сметка да загубят като него, защото законите на логиката са били изкривени от една зла черна електрическа кутийка?

Почувства как полицаят щраква сребърните белезници.

Ани се усмихваше. И щеше да остане тук, вечер след вечер, със своите бурни партита, смях и пътешествия, докато той е някъде надалеч.

— Чуйте ме! — изкрещя Джо.

— Ти си побъркан! — каза ченгето и го удари.

Докато вървяха по коридора, чу свирещо радио.

Минаваха покрай вратата и Джо успя да надникне за миг в топло осветената стая. До радиото в люлеещ се стол седеше старица и лющеше грах.

Чу някъде далеч да се затръшва врата и краката му се подкосиха.

Впери поглед в ужасната старица — или старец? — която седеше в стола в центъра на топлата и подредена дневна. Какво правеше? Плетеше, бръснеше се, белеше картофи? Лющеше грах? Колко беше възрастна? На шейсет, на осемдесет, на сто, на десет милиона години?

Почувства как стиска челюсти и езикът му изведнъж стана студен и някак далечен в устата му.

— Влизай — каза старицата-старец. — Ани приготвя вечерята в кухнята.

— Коя си ти? — попита той с разтреперано сърце.

— Знаеш коя — каза тя и се изсмя пронизително. — Мама Пъркинс. Знаеш, знаеш, много добре знаеш.

Подпря се на стената в кухнята. Жена му се обърна към него с ренде в ръка.

— Скъпи!

— Коя... коя... — Чувстваше се като пиян, езикът не го слушаше. — Коя е онази персона в дневната, как се е озовала тук?

— Че как, това е Мама Пъркинс, нали се сецаш, от радиото — с нехайна логика отвърна жена му. Целуна го сладко по устните. — Изстинал ли си? Трепериш.

Успя да я види как кима и се усмихва, преди да го повлекат нататък.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.